

Уназад две-три године у Србији постоји права поама за такозваним јавно-приватним партнерством. Небројени округли столови, симпозијуми, стручни радови и новински текстови еминентних либералних економиста шаљу нам једну те исту поруку: у јавно-приватном партнерству је спас! По њима, то је магична формула која истовремено решава и хронични проблем недостатка новца и неефикасан начин управљања пројектима од стране државне администрације. И, шта бива? У Београду се појави БУС-ПЛУС комбинација јавног и приватног, и сви они занеме. Где су сад, вајни теоретичари, да нам на практичном примеру укажу на силне лепе и корисне стране тог облика пословања? Њихово ћутање је опасно. Оно значи да нису одустали од тог „спасоносног“ решења, чијим благодетима ускоро намеравају да преплаве читаву Србију! Само су се примирили. Јер, у неколико градова Србије увелико се припрема својеврсна власничка трансформација комуналних система, пре свега водовода, путем јавно-приватног партнерства.

Да прво заједно погледамо шта су нам обећавали, а шта се остварило, на практичном примеру БУС-ПЛУС система. Дакле, град Београд је на приватну фирму пренео право наплате карата у возилима јединог превозника. При томе су нам говорили:

Као прво, да ће аутоматски систем наплате, који је том приликом уведен, омогућити систематско праћење токова кретања путника (што доноси многе користи). То се није догодило. Уведен је систем који региструје улазак путника, али не и њихов излазак! Имамо аутоматику која не може да нам презентује чак ни елементарни податак о томе да ли је неко возило полупразно или препуно.

Као друго, да приватна фирма има неопходну стручност за квалитетно обављање уступљеног посла.

Данас проблем Београђана, сутра целе Србије

Пише: Коста Драганић
понедељак, 24 септембар 2012 15:27

